

LES NOSTRES
HISTÒRIES PER AL

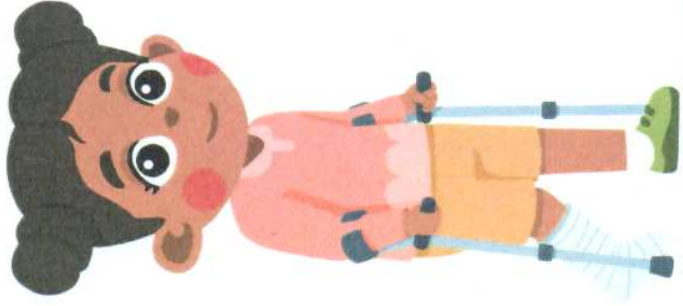
8 MARÇ
DIA
INTERNACIONAL
DE LA DONA

PAULA

ATJUGA A

MATTIA

CLASSE
DELS
PIRATES
5 ANYS A

HI HAVIA UNA VEGADA UNA XIQUETA QUE ES DEIA MATIA I VIVIA A
VALÈNCIA.

UN DIA MATIA I LA SEUA MILLOR AMIGA PAULA ESTAVEN EN
L'INSTITUT, ERA HORA DEL PATI I HAVIEN DE BAIIXAR PER LES
ESCALERES. PERÒ ES VAN ADONAR QUE MATIA NO PODIA BAIIXAR
PERQUÈ ANAVA EN MULETES.

ALESHORES PAULA LI VA DIR:

- MATIA TINC UNA IDEA! VOLS QUE T'ACOMPANYE PER L'ASCENSOR?

- SÍ! MOLTES GRÀCIES! VA DIR MATIA

VAN BAIXAR PER L'ASCENSOR I MATIA ESTAVA SUPERCONTENTA
PERQUÈ PAULA L'HAVIA AJUDAT I L'HAVIA ACOMPANYAT A BAIXAR
PER ON ELLA PODIA.

CONTE CONTAT

CONTE

ACABAT!!!

MILA
LA
PERRUQUERA

CLASSE DELS ASTRONAUTES
INF. 5 ANYS-B
CEIP ESCULTOR ORTELLS

HI HAVIA UNA VEGADA, EN UNA CIUTAT
MOLT BONICA QUE ES DEIA VALÈNCIA,
VIVIA MILA, UNA DONA QUE TENIA TRES FILLS.

MILA ERA UNA DONA POBRA, NO TENIA DINERS
PERQUÈ NO TENIA TREBALL I NO PODIA
COMPRAR ROBA, MENJAR O JOGUINES PER ALS
SEUS FILLS. MILA BUSCAVA TREBALL PERÒ NO
HO CONSEGUIA.

UN DIA, UN PERRUQUER DE VALÈNCIA QUE JA
ESTAVA MOLT CANSAT DE SER PERRUQUER
VA BUSCAR UN ALTRE TREBALL.
COM SE VA ENTERAR QUE MILA NO TENIA
TREBALL, LI VA ENSENYAR TOTES LES COSES DE
LA PERRUQUERIA I LI VA REGALAR LA
PERRUQUERIA A MILA.

PERRUQUERIA

MILA HO FEIA TANT BÉ QUE LA GENT VA ANAR
A LA SEUA PERRUQUERIA I VA COMENÇAR
A GUANYAR DINERS PER A PODER
COMPRAR MENJAR, ROBA I JOGUINES
ALS SEUS FILLS..

LECTURA FRIEND I ELS MALVALTS

Hi havia una vegada una xiqueta bonica, simpàtica i valenta anomenada Lluna. A Lluna li agradava molt llegir perquè sense eixir de casa podia viatjar a terres desconegudes i viure moltes aventures.

Un dia quan anava passejant pel parc prop de sa casa va trobar un diamant màgic, que ràpidament li va donar poders i així la xiqueta es va convertir en LECTURA FRIEND i era capaç de fer bones accions ajudant als altres.

A la seua classe hi havia dos xiquets germans a qui els agradava renyir, pegar... i també estaven enganxats als mòbils.

Un dia sense permís de la mestra es van descarregar un joc i van estar jugant moltes hores seguides a sa casa. Quan va arribar la nit i es van gitar a dormir la seua ment no funcionava bé i van creure que s'havien transformat en dos xiquets amb poders. A partir d'ara el seu nom seria Mòbilman i Càrregaman.

Al dia següent van portar a l'escola un mòbil gegant que van trobar dins d'un calaix i van explicar a tothom que havien creat un nou model de mòbil que hipnotitzaria a qui el mirara i d'aquesta manera cap xiquet o xiqueta voldria llegir mai més.

Però no van pensar que a la seua classe estava Lluna, que ràpidament es va convertir en Lectura Friend, els va llançar de sobte un atac d'una gran pluja de llibres: llibres d'animals, de plantes, d'aventures, d'amistat, de viatges, d'amor... I l'exèrcit de llibres van véncer al mòbil gegant sense problemes.

A partir d'eixe moment Lluna i els seus companys i companyes van entendre que el veritable poder de totes les xiquetes i les dones no està en la seua força, sinó en els ensenyaments que poden trobar a tots els llibres del món.

FI

La classe de 1r A

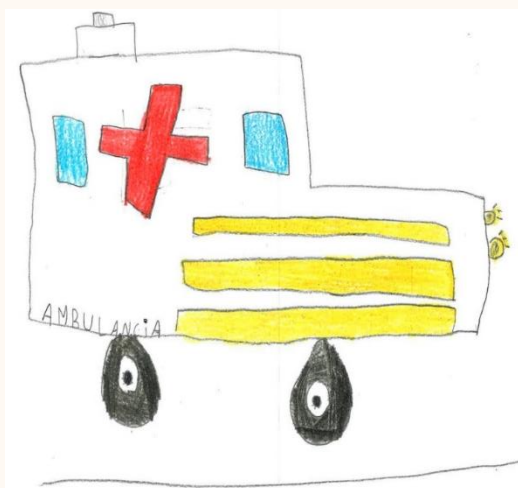

L'ACCIDENT DE MERCÉ

Mercé era una dona de 63 anys que vivia en un petit poble rodejat de muntanyes. Una nit va eixir a passejar en tant mala sort que va tropessar en una farola.

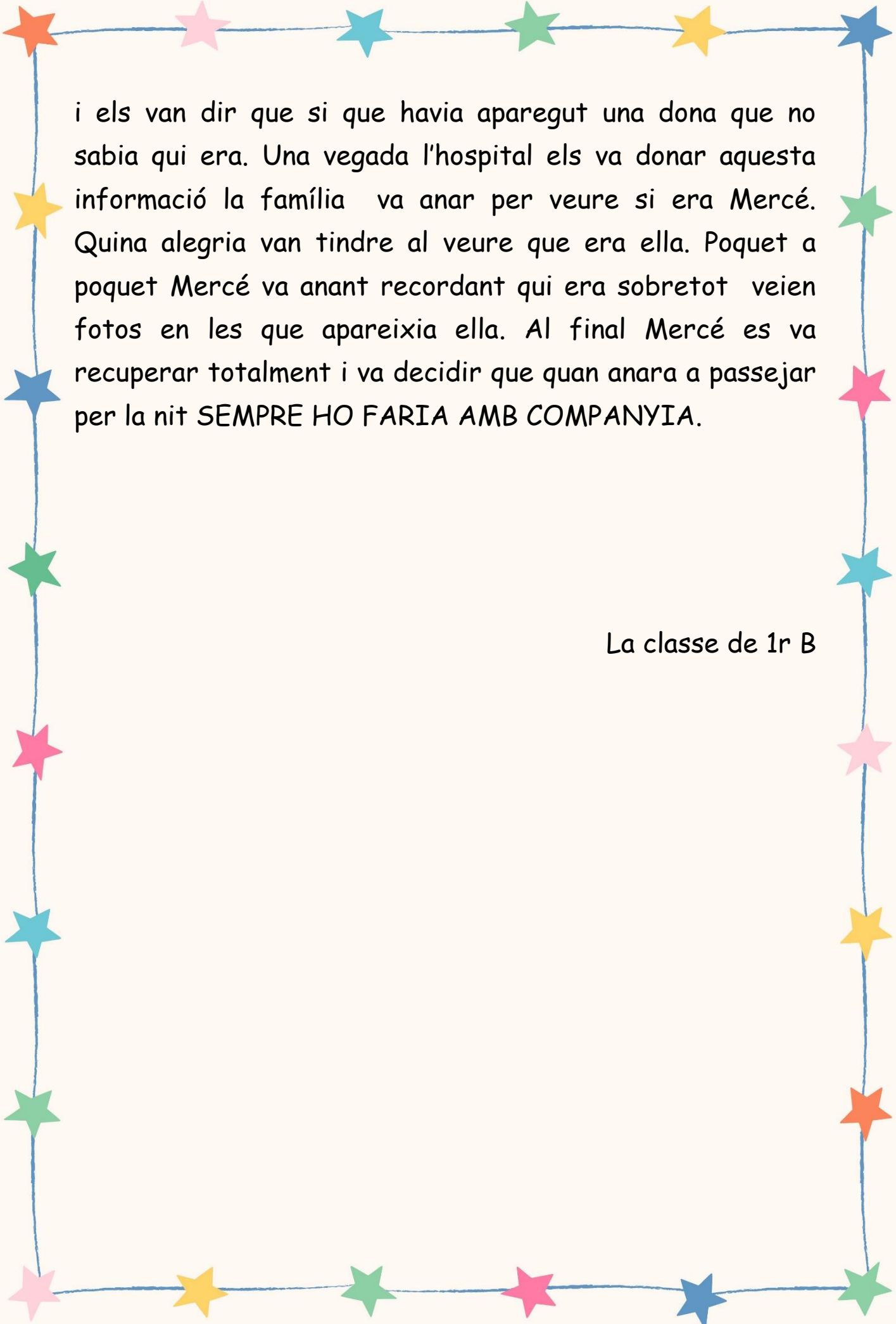

En primer lloc va perdre el coneixement i al mateix temps es va trencar el turmell.

Però va tindre molta sort que una policia del poble passava per aquest lloc en eixe moment i va cridar a l'ambulància que va arribar ràpidament i la va portar a l'hospital .

La família de Mercé eixa nit es va preocupar al no arribar a l' hora de sopar. Quan es van fer les dotze i no va aparèixer a casa van cridar a l'hospital més prop que tenien

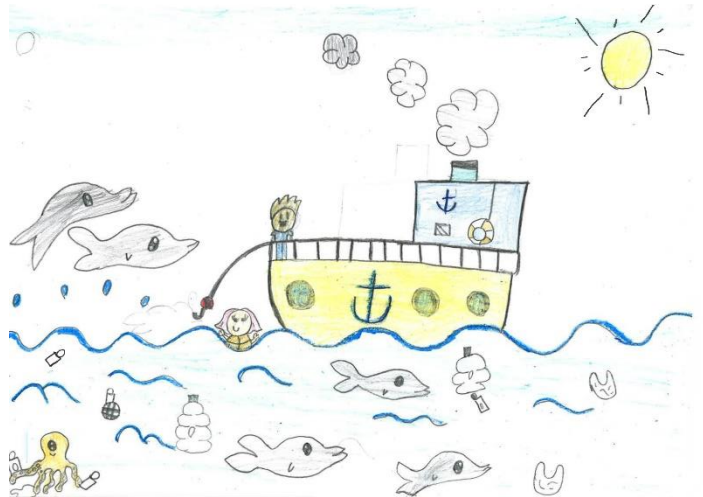

i els van dir que si que havia aparegut una dona que no sabia qui era. Una vegada l'hospital els va donar aquesta informació la família va anar per veure si era Mercé. Quina alegria van tindre al veure que era ella. Poquet a poquet Mercé va anant recordant qui era sobretot veien fotos en les que apareixia ella. Al final Mercé es va recuperar totalment i va decidir que quan anara a passejar per la nit **SEMPRE HO FARIA AMB COMPANYYIA.**

La classe de 1r B

CORAL I ELS DOFINS

Hi havia una vegada una xiqueta que li deien Coral. El seu nom li l va posar el seu pare perquè era pescador i tots els dies mentre treballava contemplava les meravelles del fons del mar. A Coral li agradava anar a pescar amb son pare i moltes vegades, es divertia nadant i jugant amb els seus amics els dofins.

Un dia, els dofins estaven tristos perquè molts dels animals que vivien a la mar s'havien posat malalts perquè cada vegada hi havia més brutícia i l'aigua a poc a poc es contaminava més. Coral volia ajudar els seus amics i va pensar un plan:

- Agafaré una gran xarxa de pescar del meu pare i amb l'ajuda dels meus amics els dofins, replegarem tots els plàstics i fem del fons del mar !!

I així ho va fer. Es va posar un traje de neopré i amb l'ajuda dels dofins van recórrer gran part de la costa amb l'objectiu de netejar els mars i platges.

Prompte molts vaixells i barques també s'uniren amb aquest propòsit fins i tot els polps amb eixes llargues potes i els crancs amb les seues afilades pinces també ajudaren a agafar escombreries. Coral es va posar molt contenta i feliç perquè va ajudar una bona causa: " SALVAR LA VIDA MARINA ".

Prompte es va convertir en una heroïna i model per a molts xiquets i xiquetes que volen cuidar i respectar el mediambient i els éssers vius que hi habiten en ell. I tú, t'apuntes també a este gran repte?

La classe de 2n A

LA XICA QUE PORTAVA CROSSES

Hi havia una vegada una vegada una xica que tenia 16 anys, s'anomenava Candela i va nèixer el 11-01-2008. Un dia va anar a fer la il·lusió de la seua vida: tirar-se en paracaigudes.

El dia que va anar a tirar-se en paracaigudes es va obrir massa tard i en caure es va entortellar el peu, li van eixir moratons, la van portar a urgències i li van donar unes croses.

Quan va arribar a casa es va gitar al sofà i sentia un poc de dolor. Aleshores va cridar a son pare, que era molt manyós per a què li posara un ganxo per a poder alçar-se del llit recolzants els peus el menys possible per a no fer-se mal i així no haurien d'alçar-la i també li feien el menjar, la duïen en cotxe, li ajudaven a fer els deures, portar-li la motxilla...; la tenien que cuidar.

Quan es va recuperar ja podia fer de tot sense ajuda, també es va curar, ja no portava crosses, també li van retirar els punts i per tant ja ho tenia curat i no necessitava més cures i anava molt ràpida i també estava satisfeta i contenta per la seua recuperació i per tot el que l'havien ajudat.

La classe de 2n B

Una companya nova a l'escola

El primer dia d'escola ens van donar la notícia de que hi havia una xiqueta nova que vindria a la nostra classe. Aquesta xiqueta es deia Malak, venia d'Algèria i no entenia la nostra llengua.

Al principi tenia vergonya i a penes es comunicava amb nosaltres, però l'ajudàvem en tot el que podíem i jugàvem amb ella al pati per poder fer amics i amigues. Com no ens enteníem molt vam fer un joc, parlar-nos fent gestos, era molt divertit i a Malak li agradava molt i la feia sentir més segura i amb ganes de parlar. També l'ajudàvem a aprendre noves paraules o frases que repetia i utilitzava quan ho necessitava.

Ahh, i se'ns oblidava, tenim un company àrab, Amir, que ens ajuda molt a traduir les coses que volem dir-li. Quan ella ho necessita, parla amb ell i ens diu el que li passa o què vol saber.

La seua mestra de llengua també l'ajudava molt i quan venia a classe després d'aprendre frases, preguntes i respostes, ho practicava amb nosaltres: com estàs? Bé. Puc anar al bany? Es pot passar? Adéu, fins demà. Poc a poc, va anar aprenent la nostra llengua i perdent la por i la vergonya de comunicar-se.

Malak, un dia, ens va contar que la seua mare també estava aprenent la nostra llengua i que juntes practicaven a casa perquè el que desitjaven era poder comunicar-se i poder estar amb la gent que estaven coneixen ací, a la nostra ciutat.

Gràcies a totes les persones que estaven ajudant-les, quan ens vam adonar, ja parlaven un poquet valencià i poc a poc van anar millorant.

Amb esforç i dedicació es pot aconseguir tot allò que es desitge!

La classe de 3r A

El somni de Lucia

Això era un dilluns a primer hora en classe de valencià, quan la nostra mestra ens explica que es una biografia i els mana una tasca molt interessant: la biografia de la nostra iaia.

Lucia cada diumenge dinava amb els seus iaies, li encantava la paella de la seua iaia Sofía, a la que li tenia molta estima, per això va decidir escriure la seua història.

Aquell diumenge, Lucia portava un esquema amb tot el que volia preguntar-li, per exemple: en quin any va nàixer, on, a que jugava quan era xicoteta, amb qui, si va estudiar i el que, quan va formar la seua família, a que es dedicaven... van passar una estona molt agradable on Lucia va conèixer la vida d'aquella època i li va dir a la seua iaia:

- Que diferent la teua vida a la nostra de hui en dia!!!
La iaia li va contestar que a la seua època les dones es quedaven a casa fent les feines de casa i molt poques podien estudiar.

Lucia li va dir que ella somiava en ser científica o astronauta, que encara no ho tenia clar.

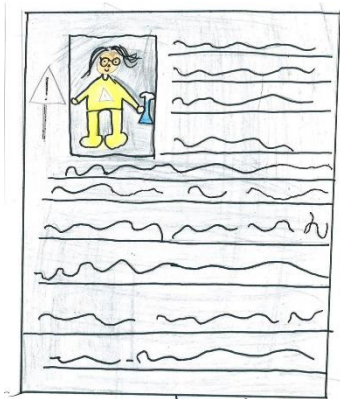

La iaia li va dir :
- no hi han
moltes xiques
que estudien
aquestes
professions,
seràs molt
especial!!!

Lucia va contestar: Serè una xica que descobrirà coses molt importants! M'encantaria eixir a les notícies!!

Van passar els anys i l'escola va veure al periòdic la notícia de que la seua benvolguda alumna Lucía havia descobert un antídot per a curar una malaltia molt greu. Serà per sempre una científica recordada i estimada.

La classe de 3r B

Jannah la xiqueta nova en l'escola

Hi havia una vegada una xiqueta anomenada Jannah que tenia 9 anys i havia arribat nova a l'escola d'Escultor Ortells procedent d'Àfrica.

Havia arribat a Vila-real perquè s'havien quedat sense feina a la seua terra i ací tenien uns familiars que els podien ajudar.

Al principi no coneixia a ningú ni tenia amics, aleshores no tenia en qui jugar ni parlar a més tenia la dificultat de què no entenia res perquè no coneixia l'idioma.

Mia que sabia l'idioma de Jannah li va ajudar molt al principi a poder comunicar-se en tots els xiquets i xiquetes del centre, i aquests també l'ajudaven en tot allò que podien.

Marc creïa que tots estaven ajudant a Jannah i va creure que era la preferida de tot el món, per la qual cosa li va ficar la motxilla davant per a què entropessara, caiguera i se fera mal.

Al principi va dir Marc que havia segut sense voler i que ell no havia fet res. Després se va sentir mal, va intentar fer les paus en Jannah i a partir d'eixe moment van ser els millor amics del cole.

Conte contat, conte acabat.

La classe de 4t A

ÀNGELA I LLUNA EN L'ESCOLA NOVA

Aquesta historia comença quan Àngela i la seua germana Lluna van arribar a Vila-Real des de Barcelona al col·legi CEIP Escultor Ortells, Àngela a 4^t B i Lluna a 6e A.

Quan Àngela va entrar per primera vegada a la seua classe, els/les companys/es li van donar la benvinguda i van fer jocs per a presentar-se, però Àngela tenia molta vergonya i se va ficar a plorar, no més volia estar amb la seua germana. Un grup de companyes de classe la van voler animar, però ella seguia trista.

Va arribar l'hora del pati i Àngela va anar a buscar a la seua germana per a jugar. La mestra es va adonar i, amb l'ajuda de tot el grup, van decidir jugar a la corda per a poder participar tots i totes, a Àngela li va agradar i va deixar d'estar trista.

Al arribar a classe van fer jocs educatius, Àngela, que ja estava contenta, va pensar que estaria a gust en el col·le perquè des del primer dia es va encarinyar amb els/les companys/es i els/les mestres.

Al dia següent, uns xiquets de la classe de Lluna molestaven molt a Àngela i Àngela li ho va dir a la seua tutora. Tota la classe de 4^t B va decidir anar a 6e A per a explicar que eixa actitud era molt lletja, que hi ha que ajudar als/les xiquets/es que venen nous/ves a l'escola per a que s'integren bé i prompte.

La tutora estava molt orgullosa de tots i totes per la iniciativa que havien tingut per a solucionar el conflicte.

Lluna estava tranquil·la per què la germana estava molt bé amb els/les companys/es de la classe, però a ella li costava fer amics i amigues per què era molt tímida. Gràcies a l'ajuda que havia tingut d'Àngela i la classe de 4^t B va fer amics i amigues de la seua classe.

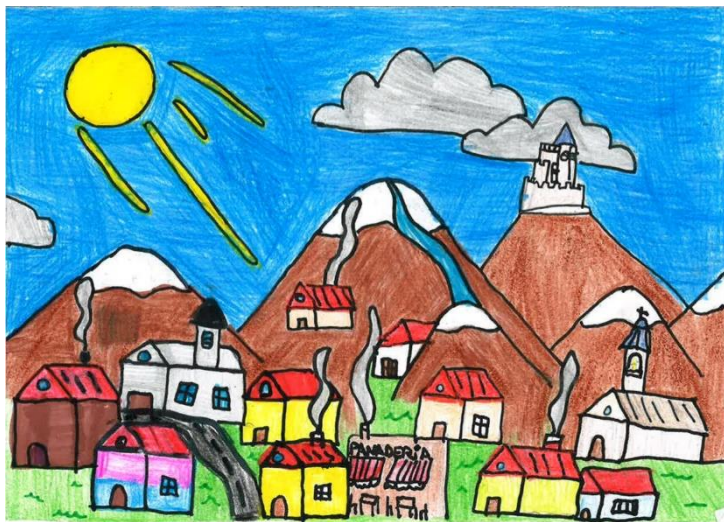

El divendres, per a finalitzar la primera setmana de col·le d'Àngela i Lluna, van fer una festa a l'hora del pati i es van divertir molt.

La classe de 4t B

Una estrella d'amor infinit

A Somnipoble, un poble menudet envoltat de camps verds i muntanyes, i amb cases amb teulades roges, hi vivia una xiqueta molt alegre anomenada Cristina. La seva família tenia una xicoteta panaderia que s'omplia cada matí amb un aroma dolç de pa fresc. Tenia una vida feliç amb el seu pare Joan, la seva mare Aurora, els seus germans bessons Laura i Miquel, i el seu gatet Missifú.

Un dia, el sol va deixar d'il·luminar la vida de Cristina. El seu estimat pare, un home amable que sempre somreia, va morir inesperadament. Cristina va plorar molt i la seva família també estava trista. La mare de Cristina, que era la panadera del poble, la va abraçar amb amor i li va dir:

- El teu pare ara està al cel. Sempre estarà amb nosaltres, observant-nos i protegint-nos des de dalt.
- Cristina, cada nit, guaitava per la finestra i mirava cap al cel amb els ulls brillants observant les estrelles. La seva mare, veient la passió de la seva filla pel cel, el dia del seu aniversari de 9 anys, li va regalar un telescopi petit.

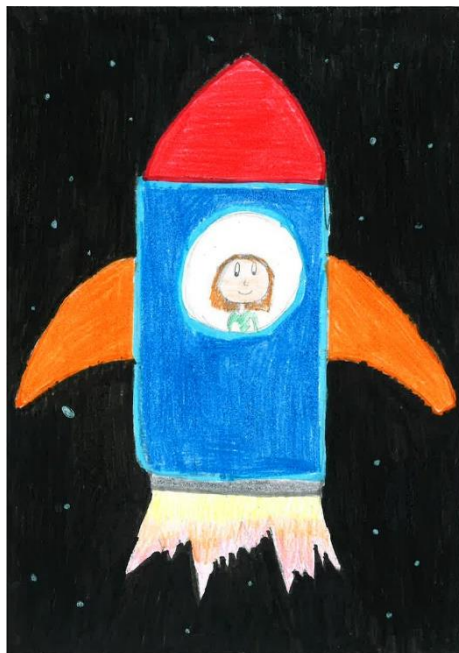
- M' agradaria algun dia pujar al cel i explorar l'espai- li va dir a sa mare.

Cristina va començar a estudiar astronomia amb passió. Les persones del poble no entenien per què volia estudiar el cel i les estrelles en lloc de jugar a la pilota com feien tots els xiquets i xiquetes de la seua edat. Però Cristina estava decidida i volia aconseguir el seu somni, viatjar a l'espai.

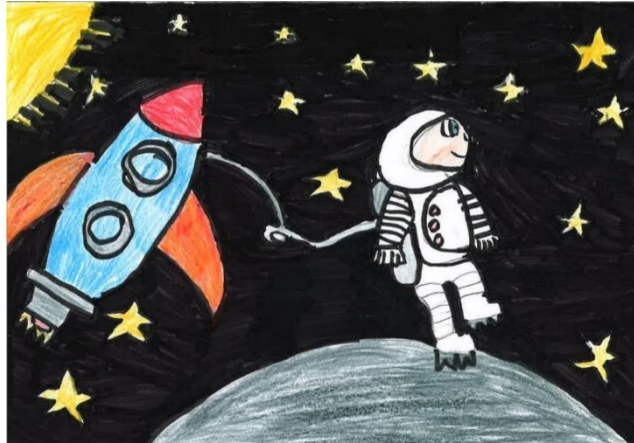
Va passar el temps i va anar a estudiar a la UJI (Universitat Jaume I) i els seus estudis la van portar a obtenir una beca per estudiar un any a una universitat d'Estad Units (propet de la NASA), i tot gràcies al seu esforç. Els veïns del poble estaven sorpresos, ja que seguien sense entendre la fascinació de Cristina amb l'espai.

- Aquesta xiqueta està perdent el temps amb aquestes coses de l'espai. Seria més feliç ajudant a la seva mare en la panaderia - va dir un veí.

Però Cristina va seguir endavant. Va estudiar amb tot el seu cor i ànima fins a convertir-se en astronauta.

Va participar en una missió espacial, flotant entre estrelles i planetes i, en una nit especial, va descobrir una nova estrella brillant i lluminosa al cel. Gràcies a aquest descobriment va poder posar nom a aquesta nova estrella.

- Aquesta estrella serà coneguda com 'Joanela', en honor al meu estimat pare.

La seva missió espacial no només va ser un èxit, sinó que també va ser reconeguda amb un premi a la investigació.

Cristina va tornar al seu petit poble com una heroïna, i la gent va començar a entendre la màgia que veia a l'espai.

La mare de Cristina estava plena d'orgull, al igual que els seus germans. I tots junts miraven cap al cel cada nit. I cada vegada que miraven al cel, veien la seva estimada estrella 'Joanela', que continuava brillant, guiant-los amb la seva llum.

A Somnipoble tots van aprendre que els somnis, per més grans i incomprensibles que pareguen, poden arribar a complir-se si t'esforces.

La classe de 5é A

Les cases d'Anna

Una vegada hi havia, en un xicotet poble de Castelló, una xiqueta anomenada Anna, plena de valentia i amb un fort sentit de la justícia sempre disposada a ajudar als altres.

Una vesprada d'estiu, anava passejant amb el seu iaio pels carrers del seu poble i va veure com uns Guàrdies Civils estaven ajudant a una dona major que estava perduda i molt desorientada. Anna va saber de seguida que ella seria Guàrdia Civil. Volia protegir als seus veïns i veïnes.

Anna es feia major i sabia que devia formar-se així que es va apuntar per a fer el Servei Militar. Abans les xiques no podien fer-lo, era cosa de xics però ella tenia la sort que en Espanya el podien fer les dones amb l'objectiu de promoure la igualtat de gènere i reconèixer la contribució que les dones poden tindre en les Forces Armades.

Encara que així era, no va ser fàcil per a ella. No hi havia dones i alguns homes no estaven d'acord amb què les dones pogueren fer la "mili". Li ho van posar molt difícil, va haver de superar molts obstacles, però cada obstacle que superava la feia més forta i més decidida.

El seu bon fer i les seues habilitats excepcionals la van fer ascendir ràpidament i convertir-se en un referent.

Però darrere del seu uniforme Anna també tenia una vida personal. Estava casada amb Josep, un jugador de Volei molt exitós. Sempre intentava traure temps per a estar amb la seua família i els seus amics.

En una ocasió, Anna es va enfrontar a un cas molt complicat; la desaparició d'un xiquet del poble. La pressió era esgotadora, però ella no es va rendir. Amb molt de treball i intuïció va seguir cada pista fins a trobar a Carles.

Carles era un xiquet orfe i no s'adaptava a la vida de l'orfenat, per això es va escapar i es va perdre. La seua intenció era trobar a la seua família i el van trobar a la casa on ell vivia abans. Al costat de Carles hi havia un gos que pareixia protegir-lo. Aquell gos acabava de trobar un futur com ajudant d'Anna.

Blue, el nom que Anna havia decidit per al gos, devia trobar pistes a partir d'aquell moment.

Blue acompanyaria a Anna en les seues investigacions.

Tots els casos eren complicats, però aquest era el més complicat al que Anna s'havia d'enfrontar. Un atracament a un banc. Tot i que havia participat en la investigació de molts atracaments, ara Anna coneixia als atracadors, eren amics seus de la seua infància, havien anat junts a classe. Tot i això Anna va haver de detindre'ls. Era la seua feina.

Al final de la seua carrera Anna, es va retirar amb honors i es va dedicar a compartir les seues experiències, ajudant així a les noves generacions de dones que volien ser com ella.

La seua història va demostrar que amb esforç i dedicació es poden superar els obstacles i aconseguir els nostres propòsits.

La classe de 5é B

Un somni deliciós

Hi havia una vegada, una xiqueta anomenada Clàudia. Tenia 11 anys i li encantava cuinar. Els seus pares es deien Carlos i Maribel. Carlos era electricista i Maribel, era metgessa a un dels hospitals més importants de la ciutat de València. Eren una família que mai havia patit situacions complicades econòmicament i sempre havien fet el possible per complaure els desitjos de la seua filla Clàudia. Ells la recolzaven en tot allò que ella emprenia. L'únic que encara no havien aconseguit fer és deixar-la cuinar ja que tenia deficiència visual i patien per si s'enganyava d'aliments o per si es tallava o cremava.

Li van detectar la deficiència visual quan tenia 2 anys. Tot i això, Clàudia no perdia l'esperança de que algun dia arribaria a ser una gran xef. Vivien a les afores en un edifici d'una gran ciutat: València. De xicoteta, va fer molta amistat amb la veïna del segon pis: Sílvia. Ella vivia al cinquè. Les dues xiquetes sempre quedaven per jugar al parc que hi havia prop de casa seua. I Sílvia, com que era un any més gran que Clàudia sabia que, de vegades, l'havia d'ajudar a orientar-se allà on estava.

A l'escola, hi havia molts xiquets i xiquetes que entenien la seua situació personal. Però, hi havia d'altres que no ho entenien i es burlaven d'ella. Era dilluns i Clàudia va arribar a l'escola a les nou menys deu, com tots els dies. A la porta es va trobar amb el seu company de classe Manolo. Ell li ajudava en tot el que ella necessitava i era el seu guia durant la jornada escolar. A primera hora tenien matemàtiques i estaven aprenent a mesurar el pes d'alguns objectes i aliments.

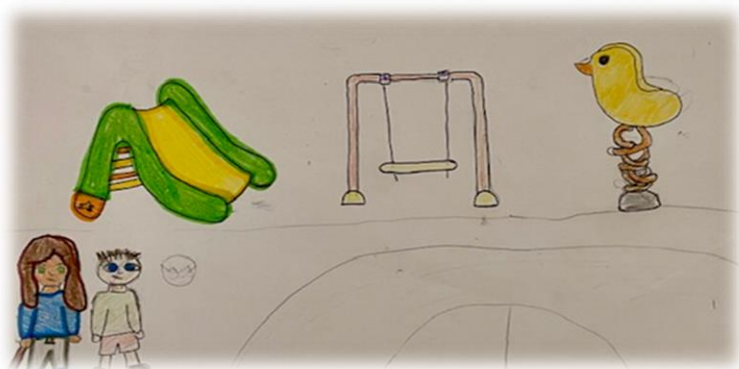
Clàudia, tot i la seua deficiència visual, prestava molta atenció a les explicacions del professor. Utilitzava els altres sentits per comprendre millor els conceptes. Manolo, sempre al seu costat, l'ajudava a manipular els objectes i a fer les mesures necessàries. La seua amistat era un gran suport per a ella, tant a l'escola com en la vida quotidiana.

Després de matemàtiques, van tenir una classe de ciències on van estudiar el procés de la fotosíntesi. Clàudia era molt curiosa i preguntava moltes coses al seu professor. Li agradava entendre com funcionaven les coses, i la ciència despertava la seua passió.

Quan va sonar la campana de l'esbarjo, Clàudia i Manolo van anar al pati de l'escola. Mentre Manolo jugava amb altres amics al futbol, Clàudia seia a la vora del parc infantil, gaudint del sol i de l'aire fresc. De sobte, va escoltar una veu coneguda que la cridava des de l'altra punta del pati.

- Clàudia! Compte!!

Clàudia sabia que no eren bones notícies però no sabia que estava passant, o millor dit, què anava a passar. De sobte, va rebre el colp de la pilota de futbol que estaven utilitzant a la pista de futbol. Clàudia va caure d'allà on estava sentada i es va donar un colp al braç.

- Estàs bé? - va dir Sara, una companya de la seua classe.

- Si, crec que si. Em fa un poc de mal el braç però pareix que puc manejar-lo.

En això, va arribar Manolo tot preocupat.

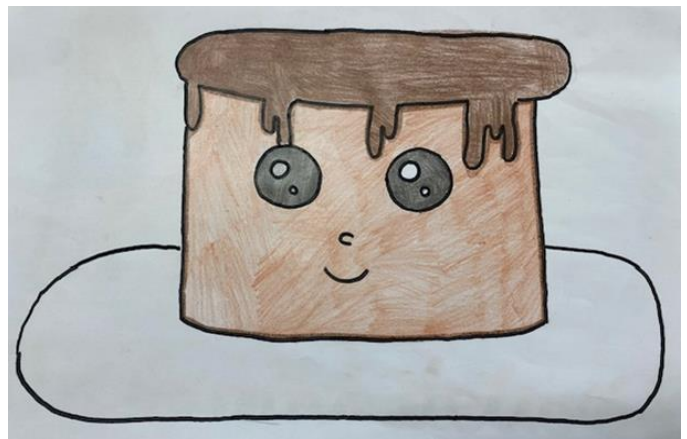
- Clàudia, com et trobes? Ha sigut sense voler ... no em calculat bé la direcció del xut i al final ha acabat tocant-te a tu. Ho sentim molt - deia Manolo tot trist i preocupat.

- Això ho diràs tu Manolo, jo crec que era ella la que no estava en el lloc adequat. Si no haguera estat aquí, no li haguera passat res - va dir Guillem, un company de classe amb un cara de pocs amics.

- Guillem, Clàudia té deficiència visual. Ella estava asseguda ací perquè volia prendre el Sol i perquè no pot jugar a alguna cosa si no és que nosaltres l'acompanyem. Ho entens?

- És veritat Manolo... Espere que estigues bé. Ho tindrem en compte per a la propera vegada. - va dir Guillem assimilant la situació.

Després de l'esbarjo, van tornar a l'aula per a les últimes classes del dia. Clàudia estava emocionada perquè a l'hora de dinar tenien classe de cuina, la seua matèria preferida. Amb l'ajuda del seu professor i dels seus companys i companyes, Clàudia va preparar un deliciós pastís de xocolata.

Mentre ho feia, no va medir bé la quantitat de farina i per això, no li va quedar tan esponjós com ella volia. No obstant, la seua passió per la cuina li podia tant, que no dubtava de tornar a intentar-ho per superar qualsevol obstacle.

Quan va sonar la campana que anunciava la fi de les classes, Clàudia es va acomiadar dels seus amics i va tornar a casa amb Manolo. Aquesta vegada, estava segura que els seus pares li permetrien continuar cuinant i perseguir el seu somni de ser una gran xef.

En arribar a casa, Clàudia va trobar els seus pares a la cuina, preparant el sopar. Va sentir l'aroma de l'amanida fresca i del pollastre rostit que el seu pare estava cuinant. La seua mare, Maribel, estava tallant verdures amb precisió mentre escoltava música suau.

- Hola, princesa! Com ha anat el teu dia a l'escola?- va preguntar Maribel en veure-la entrar.

- Ha anat molt bé, mare. Hem tingut classe de cuina i hem preparat un pastís de xocolata deliciós - va respondre Clàudia amb entusiasme.

- Això sona meravellós, Clàudia - va dir Carlos, el seu pare, amb un somriure. - estic segur que ha sortit deliciós!

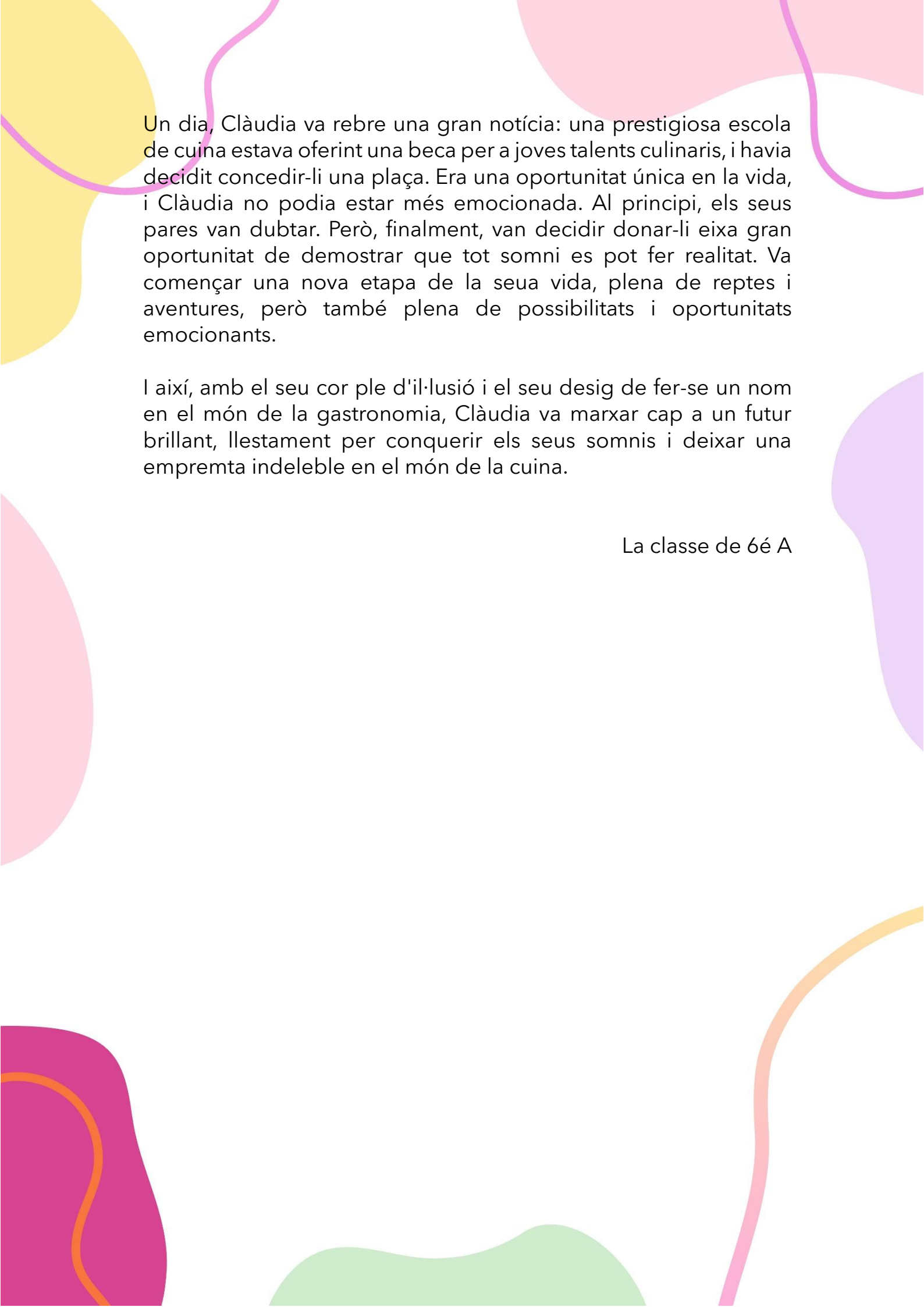
Clàudia va explicar-li als seus pares tot el que havia après a classe i també, el seu error amb la mesura de farina. Els seus pares la van escoltar però es veia en la seua mirada que no acabaven de confiar amb aquesta activitat extraescolar.

-Estic molt orgullosa de tu, Clàudia - va dir Maribel amb tendresa - eres una xiqueta increïblement valenta i talentosa. L'únic, que ens fa por que algun dia passe alguna cosa més greu.

- Gràcies, mare. Per ara no ha passat res greu. Confieu en mi, per favor - va respondre Clàudia.

Després de sopar, Clàudia se'n va anar a la seua habitació i va començar a somiar amb el futur. Somiava amb convertir-se en una gran xef, viatjar per tot el món i compartir la seua passió per la cuina amb persones de tota mena. Però li faltava que els seus pares confiaren al cent per cent en ella per fer realitat els seus somnis.

Els dies van passar ràpidament per a Clàudia, plens d'emocions i noves experiències. Va seguir treballant dur a l'escola, esforçant-se per aprendre i créixer en tot allò que feia. La seua passió per la cuina continuava creixent, i cada vegada que tenia l'oportunitat de cuinar, posava tot el seu cor i la seua ànima en cada plat que preparava.

Un dia, Clàudia va rebre una gran notícia: una prestigiosa escola de cuina estava oferint una beca per a joves talents culinaris, i havia decidit concedir-li una plaça. Era una oportunitat única en la vida, i Clàudia no podia estar més emocionada. Al principi, els seus pares van dubtar. Però, finalment, van decidir donar-li eixa gran oportunitat de demostrar que tot somni es pot fer realitat. Va començar una nova etapa de la seua vida, plena de reptes i aventures, però també plena de possibilitats i oportunitats emocionants.

I així, amb el seu cor ple d'il·lusió i el seu desig de fer-se un nom en el món de la gastronomia, Clàudia va marxar cap a un futur brillant, llestament per conquerir els seus somnis i deixar una empremta indeleble en el món de la cuina.

La classe de 6é A

Lluita pels teus somnis

Hi havia una vegada, una família xilena formada per Emília, una metgessa de molt d'èxit, Ignacio, propietari d'un taller de cotxes i Tina, un xiqueta de set anys. S'anomenaven la família Gutiérrez i tots ells gaudien d'una vida feliç i plena de comoditats; tenien una casa bonica, tots els veïns i veïnes de la ciutat els volien i mai havien tingut problemes amb ningú. No obstant això, la història d'aquesta família va començar a truncar-se en 2019.

Amb l'arribada del Coronavirus, comunament conegut com a COVID-19, Xile va començar a convertir-se en un país poc segur: hi havia robatoris tots els dies, la gent portava armes pel carrer, faltaven aliments a les botigues i supermercats, i, a més, les escoles es van tancar durant dos anys i la mala connexió a Internet va provocar que Tina no aprenguera igual de ràpid que anys anteriors. Tenia 7 anys i no havia après a llegir ni a escriure!

Esta situació va preocupar molt a Emília i Ignacio, i l'1 d'agost de 2021 van decidir anar-se'n a Espanya amb l'objectiu d'oferir-li a la seua filla, Tina, una vida més segura i un futur millor.

Emília, amb molta tristesa, va deixar el seu treball i Ignacio va vendre el seu taller a un vell amic. Emília, Ignacio i Tina van fer les seues maletes i van agafar un avió per a volar a la seua nova llar, la ciutat de Castelló.

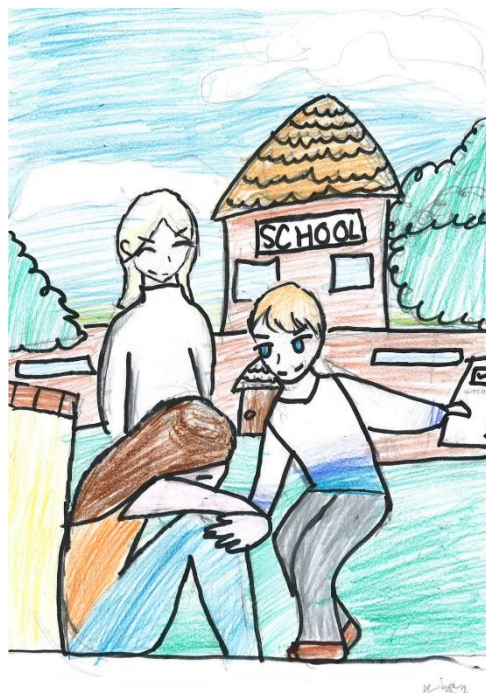
Durant els primers dies Emília, Ignacio i Tina estaven molt contents i emocionats en la seua nova ciutat; els encantava el clima, el menjar, les persones, les botigues... No obstant això, a les poques setmanes de la seua arribada van començar els problemes: Emília no podia exercir de metgessa en cap hospital ni clínica, ja que el títol universitari a Espanya no li servia, i Ignacio no trobava treball, ja que tots els tallers de cotxes pròxims a la ciutat tenien la plantilla de treballadors completa i no ho acceptaven.

Al cap d'unes setmanes a Ignacio el van contractar en un taller d'un poble pròxim a València i Emília va decidir anar a netejar cases mentre es tornava a traure la carrera de medicina.

El major dels problemes va sorgir quan Tina va començar el col·legi. Tina era una xiqueta molt tímida i alguns companys i companyes de la seua classe es burlaven d'ella perquè no sabia llegir, li espentaven en els corredors i fins i tot li posaven la traveta.

Emília i Ignacio estaven molt preocupats i angoixats per Tina, ja que començaven a notar que estava trista. Ja no estava feliç i sempre intentava posar excuses per a no acudir a l'escola: un dia li feia mal el cap, un altre dia el budell, el peu, el braç...

Emília i Ignacio insistien a saber què li passava a la seua filla, però ella mai els deia res. Els seus pares pensaven que estava trist perquè trobava a faltar Xile, als seus amics i amigues d'allí i part dels familiars que es van quedar al seu país.

Un matí Tina estava en el bany del col·legi pentinant-se i llavant-se les mans després de fer Educació Física i va veure com una xiqueta de la seua mateixa classe li volia llevar el seu necesser, però una altra companya més major li ho va impedir agafant el necesser i posant-lo cap amunt aprofitant la seua altura. Era una alumna de quart curs que es deia Edurne i per casualitat passava per ací.

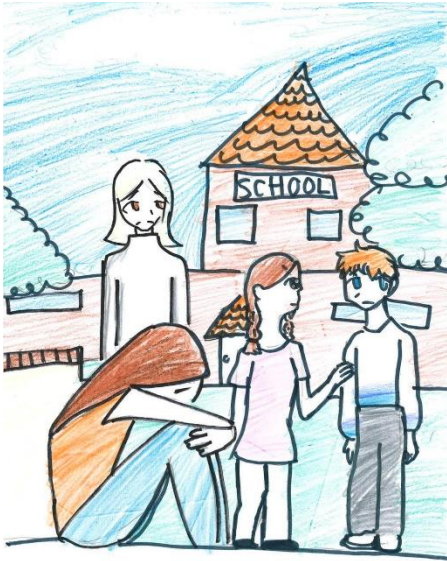
Tina li va donar les gràcies per defendre-la i per haver sigut tan valenta. Edurne li va explicar que ella també va estar en una situació semblant i que havia d'explicar-li a la seua mestra la situació que estava vivint i als seus pares perquè entre tots pogueren ajudar-la.

Edurne ràpidament va observar en els ulls de Tina la seua gran timidesa, i li va aconsellar que escriguera cartes per a explicar allò que li estava ocorrent. Tina li va dir que li semblava una bona idea però que ella no sabia llegir ni escriure encara. Va ser llavors quan Edurne li va dir que ella l'ajudaria.

Quasi tots els dies a l'hora del pati Edurne i Tina quedaven en les taules de fusta del col·legi fins a elaborar dos cartes on explicava que els seus companys i companyes es ficaven amb ella i que necessitava ajuda.

Quan la mestra i els seus pares van llegir eixes cartes ràpidament es van reunir en el col·legi i van parlar amb Tina i amb tots els estudiants que es ficaven amb ella.

A poc a poc van deixar de burlar-se d'ella i Tina, gràcies a l'amistat d' Edurne va anar coneixent noves amistats i cada vegada se sentia més feliç en el col·legi. No obstant això, hi havia alguna cosa que encara li posava trist; no saber llegir ni escriure com la resta dels seus companys i companyes.

Els pares de Tina van notar eixa pena en la seua filla i van decidir tornar a reunir-se amb la mestra per a veure com podien ajudar-la. La mestra, que era una senyoreta molt treballadora i amable, els va facilitar molts recursos perquè Emília i Ignacio anaren coneixedors de com ensenyaven a Tina en el col·legi i així ells poder fer el mateix des de la seua casa.

Emília treballava als matins netejant cases i a les vesprades estudiava per a tornar-se a traure el títol de medicina en la Universitat de Castelló. Tina, en veure l'esforç i dedicació que tenia la seua mare ràpidament es va contagiar del seu esperit i es va proposar aprendre a llegir i a escriure en menys d'un mes. Totes les vesprades llegia llibres de la biblioteca, cartells de les botigues, revistes de dibuixos, còmics...

La constància i esforç d'Emília i Tina va donar els seus fruits i ambdues van aconseguir els seus somnis: Emília va aconseguir tornar a treballar de medica a l'Hospital de la Plana (Castelló) i Tina va aconseguir aprendre a llegir i a escriure i, no sols això, va aconseguir aconseguir el mateix nivell que els seus companys i companyes de classe, fins i tot millor!

La classe de 6é B